TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2008. gada 11. septembrī *

Lieta C-228/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Verwaltungsgerichtshof* (Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 25. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 9. maijā, tiesvedībā

Jörn Petersen

pret

Landesgeschäftsstelle des Arbeitsmarktservice Niederösterreich.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši U. Lehmuss [*U. Lõhmus*], H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*], *A. O'Kīfs* [*A. Ó Caoimh*] (referents) un P. Linda [*P. Lindh*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerāladvokāts D. Ruiss-Harabo Kolomers [*D. Ruiz-Jarabo Colomer*],
sekretārs B. Fileps [*B. Fülöp*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 3. aprīļa tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— Petersena [*Petersen*] vārdā — U. Šīmuss Hiobs [*U. Seamus Hiob*], *Rechtsanwalt*,

— Austrijas valdības vārdā — E. Rīdls [*E. Riedl*] un M. Vinklere [*M. Winkler*], pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā — M. Lumma [M. Lumma] un J. Mēlers [*J. Möller*], pārstāvji,

— Spānijas valdības vārdā — H. Rodrigess Karkamo [*J. Rodríguez Cárcamo*], pārstāvis,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kuram palīdz V. Ferrante [*W. Ferrante*], *avvocato dello Stato*,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un Ž. Brauns [*G. Braun*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2008. gada 15. maija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu [darba ņēmējiem, pašnodarbinātām personām] un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā (OV L 149, 2. lpp.), tās redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1408/71"), 4. panta 1. punktu un 10. panta 1. punktu, kā arī EKL 39. pantu.

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar prāvu starp Petersenu un *Landesgeschäftsstelle des Arbeitsmarktservice Niederösterreich* (Lejasaustrijas nodarbinātības dienesta reģionālā nodaļa, turpmāk tekstā — "*Arbeitsmarktservice*") par tās atteikumu pēc tam, kad viņš bija pārcēlies dzīvot uz Vāciju, turpināt viņam maksāt avansu, ko piešķir bezdarbniekiem, kas lūguši obligātās pensijas vai nelaimes gadījumu apdrošināšanas pabalstu darbspēju samazinājuma vai darbnespējas dēļ.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punktā noteikts:

"1. Šī regula attiecas uz visiem tiesību aktiem, kuri skar šādas sociālā nodrošinājuma jomas:

[..]

b) invaliditātes pabalsti, to skaitā pabalsti, kuru uzdevums ir saglabāt vai uzlabot pelnītspēju [darbspēju];

[..]

g) bezdarbnieka pabalsti;

[..]."

4 Šīs regulas 10. panta 1. punkta pirmajā daļā noteikts:

"Izņemot gadījumus, kad šajā regulā paredzēts citādi, invaliditātes, vecuma pabalstus vai naudas pabalstus apgādnieka zaudējuma gadījumā [naudas pabalstus invaliditātes, vecuma vai apgādnieka zaudējuma gadījumā], pensijas par nelaimes gadījumu darbā vai arodslimību un apbedīšanas pabalstus, kas iegūti saskaņā ar vienas vai vairāku dalībvalstu tiesību aktiem, nevar nekādā veidā samazināt, pārveidot, apturēt, atsaukt vai konfiscēt tāda iemesla dēļ, ka to saņēmējs dzīvo citā dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā atrodas institūcija, kura ir atbildīga par to maksāšanu."

5 Iepriekš minētās regulas 69. panta 1. punktā noteikts:

"Darba ņēmējs [algots darbinieks vai pašnodarbināta persona], kurš ir pilnīgs bezdarbnieks un kurš atbilst dalībvalsts tiesību aktu nosacījumiem par tiesībām uz pabalstiem, un kurš dodas uz vienu vai vairākām citām dalībvalstīm, lai meklētu tur darbu, saglabā tiesības uz šādiem pabalstiem saskaņā ar šeit norādītajiem nosacījumiem un šeit norādītajās robežās:

a) pirms aizbraukšanas viņam jābūt reģistrētam kompetentās valsts nodarbinātības dienestā kā darba meklētājam un vismaz četras nedēļas kopš palikšanas bez darba jābūt bijušam tā rīcībā. Kompetentie dienesti vai institūcijas tomēr var atļaut viņam aizbraukt pirms šāda termiņa beigām;

b) viņam jāreģistrējas kā darba meklētājam katras tādas dalībvalsts nodarbinātības dienestā, uz kurieni viņš dodas, un jābūt pakļautam tur organizētajai pārbaudes kārtībai. Šo nosacījumu uzskata par izpildītu attiecībā uz laikposmu pirms reģistrēšanās, ja attiecīgā persona ir reģistrējusies septiņu dienu laikā kopš dienas, kad pārstāja būt tās valsts nodarbinātības dienestu rīcībā, no kuras aizbrauca. Izņēmuma gadījumos kompetentie dienesti vai institūcijas var pagarināt šo termiņu;

c) tiesības uz pabalstiem turpina saglabāties ne vairāk kā trīs mēnešus kopš dienas, kad attiecīgā persona pārstājusi būt tās valsts nodarbinātības dienestu rīcībā, no kuras tā aizbrauca, ar noteikumu, ka kopējais pabalstu ilgums nepārsniedz to pabalstu ilgumu, uz kādu šai personai bija tiesības saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem. Turklāt sezonas strādniekiem šādu ilgumu var ierobežot līdz tādam laikposmam, kas atlicis līdz tās sezonas beigām, attiecībā uz kuru viņš bija pieņemts darbā."

6 Tās pašas regulas 71. pantā tiek noteikta kārtība, kādā bezdarbnieka pabalstus piešķir bezdarbniekiem, kas savas pēdējās nodarbinātības laikā dzīvojuši kādā dalībvalstī, kura nav kompetentā valsts.

Valsts tiesiskais regulējums

7 1977. gada likuma par apdrošināšanu bezdarba gadījumam (*Arbeitslosenversicherungsgesetz 1977*, *BGBl.* Nr. 609/1977, lietā piemērojamajā redakcijā, kas izriet no *BGBl. I* Nr. 71/2003, turpmāk tekstā — "*AlVG*") 7. pantā ar virsrakstu "Bezdarbnieka pabalsts — Nosacījumi tiesību iegūšanai [uz pabalstu]" noteikts:

"1. Tiesības uz bezdarbnieka pabalstu ir personai,

1) kura ir nodarbinātības dienesta rīcībā,

2) kurai ir noteikts apdrošināšanas stāžs, un

3) kura vēl nav pārsniegusi pabalsta saņemšanas termiņu.

2. Nodarbinātības dienesta rīcībā ir personas, kas var un drīkst stāties darba tiesiskajās attiecībās (3. punkts), ir darbspējīgas (8. pants), vēlas stāties darba tiesiskajās attiecībās (9. pants) un kam nav darba (12. pants).

[..]

4. Nosacījums par darbspēju netiek piemērots bezdarbniekiem, kuriem ir piemēroti rehabilitācijas pasākumi arodslimības dēļ un kuri ir sasnieguši šo pasākumu mērķi ([Vispārīgā sociālās apdrošināšanas likuma (*Allgemeines Sozialversicherungsgesetz*, turpmāk tekstā — "*ASVG*")] 300. panta 1. un 3. punkts), un kuriem pēc šo pasākumu veikšanas ir prasītais apdrošināšanas stāžs.

[..]"

8 *AlVG* 16. pantā ar virsrakstu "Bezdarbnieka pabalsta apturēšana" noteikts:

"1. Tiesības uz bezdarbnieka pabalstu aptur, ja

[..]

g) bezdarbnieks uzturas ārvalstīs, izņemot gadījumus, ja piemērojams 3. punkts vai noteikumi, kas piemērojami saskaņā ar starptautiskiem nolīgumiem;

[..].

3. Pēc bezdarbnieka lūguma, kamēr ir spēkā tiesības saņemt pabalstu (18. pants), bezdarbnieka pabalsta izmaksas apturēšanu saskaņā ar 1. punkta g) apakšpunktu vērā ņemamos apstākļos pēc reģionālās padomes uzklausīšanas var nepiemērot uz laiku līdz trijiem mēnešiem. Vērā ņemami apstākļi ir apstākļi, kas radušies, cenšoties novērst bezdarba situāciju, it īpaši, ja bezdarbnieks pierāda, ka dodas uz ārvalstīm, lai tur meklētu darbu vai tiktos ar darba devēju, vai arī lai mācītos, kā arī tādi, kas pamatoti ar īpašiem ģimenes apstākļiem.

[..]"

9 *AlVG* 23. pants ar virsrakstu "Pabalstu avansa maksājumi no pensijas apdrošināšanas līdzekļiem" ir izteikts šādā redakcijā:

"1. Bezdarbniekiem, kas iesnieguši pieteikumu:

1) piešķirt pabalstu darbspēju samazinājuma vai darbnespējas dēļ vai izmaksāt pārejas maksājumu no obligātās pensijas vai nelaimes gadījumu apdrošināšanas līdzekļiem, vai

2) piešķirt vecuma pabalstu no pensijas apdrošināšanas saskaņā ar Tirdzniecībā un rūpniecībā strādājošo sociālās apdrošināšanas likumu [*Allgemeines Sozialversicherungsgesetz*, *Gewerbliches Sozialversicherungsgesetz*], Lauksaimnieku sociālās apdrošināšanas likumu [*Bauern*-Sozialversicherungsgesetz] vai īpašu pabalstu saskaņā ar Likumu par smagu nakts darbu [*Nachtschwerarbeitsgesetz*],

līdz pieteikuma izlemšanai var izmaksāt avansā bezdarbnieka pabalstu vai palīdzību, kas paredzēta īpašiem gadījumiem.

2. Lai bezdarbnieka pabalstu vai palīdzību, kas paredzēta īpašiem gadījumiem, saņemtu avansā, ir nepieciešams, lai:

1) papildus darbspējai, vēlmei un gatavībai stāties darba tiesiskajās attiecībās [..] būtu izpildīti arī pārējie nosacījumi attiecīgā pabalsta saņemšanai,

2) ņemot vērā konkrētos apstākļus, varētu paredzēt, ka pabalsts tiks piešķirts no sociālās apdrošināšanas līdzekļiem, un

3) 1. punkta 2) apakšpunkta gadījumā būtu iesniegts pensijas apdrošināšanas institūcijas apliecinājums, ka ar pieteikumu saistītu iemeslu dēļ divu mēnešu laikā pēc datuma, no kura izmaksājama pensija, nebūs iespējams konstatēt, vai pastāv pienākums izmaksāt pabalstu.

3. Persona, kas iesniegusi pieteikumu piešķirt pabalstu saskaņā ar 1. punkta 1) apakšpunktu, ir uzskatāma par bezdarbnieku arī gadījumos, ja darba tiesiskās attiecības ir spēkā, bet vairs nepastāv tiesības saņemt algu un ir beidzies termiņš slimības pabalsta saņemšanai.

4. Avansu izmaksā piešķiramā bezdarbnieka pabalsta (vai piešķiramās palīdzības, kas paredzēta īpašiem gadījumiem) apmērā, nepārsniedzot vienu trīsdesmito daļu no pabalsta vidējā apmēra, ieskaitot piemaksas par aprūpē esošiem bērniem, saskaņā ar 1. punkta 1. un 2) apakšpunktu. Ja nodarbinātības dienesta reģionālajai iestādei, pamatojoties uz rakstisku paziņojumu no sociālās apdrošināšanas institūcijas, ir zināms, ka piešķiramais pabalsts būs mazāks, avansa apmērs ir atbilstoši jāsamazina. 1. punkta 2) apakšpunktā paredzētajā gadījumā avanss ir izmaksājams ar atpakaļejošu spēku, skaitot no dienas, kad izmaksājama pensija, ja pieteikums ir iesniegts četrpadsmit dienu laikā pēc tam, kad izsniegts apstiprinājums saskaņā ar 2. punkta 3) apakšpunktu.

5. Ja reģionālā iestāde atbilstoši 1. punktam ir piešķīrusi avansu vai bezdarbnieka pabalstu, vai palīdzību, kas paredzēta īpašiem gadījumiem, tad bezdarbnieka tiesības uz pabalstu saskaņā ar 1. punkta 1) vai 2) apakšpunktu nodarbinātības politikas interesēs par šo periodu tiek nodotas federālajai valstij tādā apmērā, kādā to izmaksājusi reģionālā iestāde, izņemot veselības apdrošināšanas iemaksas, tiklīdz reģionālā iestāde sociālās apdrošināšanas institūcijā pieprasījusi tiesību pārņemšanu (*cessio legis*). Šī prasījuma tiesību pārņemšana ir spēkā tikai attiecībā uz vēl izmaksājamajām summām un ir apmierināma prioritāri.

6. Veselības apdrošināšanas iemaksas, kas par 5. punktā norādīto periodu veiktas no apdrošināšanas bezdarba gadījumam līdzekļiem (42. panta 3. punkts), ir jāatlīdzina obligātās veselības apdrošināšanas institūcijām ar Austrijas sociālās apdrošināšanas iestāžu apvienības starpniecību *ASVG* 73. panta 2. punktā noteiktajā procentuālajā apmērā no summām, ko saskaņā ar 5. punktu ir atlīdzinājušas pensijas apdrošināšanas institūcijas.

7. Ja pensija atbilstoši 1. punktam netiek piešķirta, tad avanss tiek uzskatīts par bezdarbnieka pabalstu vai palīdzību, kas tiek sniegta īpašos gadījumos, par attiecīgo periodu un tādā apmērā, kādā tas izmaksāts, proti, vēlāk netiek izmaksāta starpība un pabalsta saņemšanas termiņš tiek saīsināts atbilstoši 18. pantam."

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

10 Vācijas valstspiederīgais Petersens strādāja algotu darbu Austrijā. 2000. gada 14. aprīlī viņš Austrijas pensiju apdrošināšanas iestādē iesniedza pieteikumu darbnespējas pensijas piešķiršanai, ko maksā no obligātās pensijas apdrošināšanas līdzekļiem. Tā kā šis pieteikums tika noraidīts, viņš šo lēmumu pārsūdzēja.

11 Šīs tiesvedības laikā *Arbeitsmarktservice* piešķīra Petersenam avansu saskaņā ar *AlVG* 23. pantu. Petersens, kurš tolaik joprojām dzīvoja Austrijā un plānoja pārcelties uz dzīvi Vācijā, lūdza *Arbeitsmarktservice* turpināt šo pabalsta avansu izmaksāt arī pēc minētās pārcelšanās.

12 2003. gada 28. oktobrī *Arbeitsmarktservice* šo pieteikumu noraidīja. Petersens šo lēmumu pārsūdzēja *Verwaltungsgerichtshof* [Augstākā administratīvā tiesa].

13 Lēmumā iesniedzējtiesa norāda, ka pamata lietā aplūkotā pabalsta eksportējamība ir atkarīga no tā kvalificēšanas par "bezdarbnieka pabalstu" vai "invaliditātes pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta izpratnē, jo šīs regulas 10. panta 1. punktā paredzēta iespēja eksportēt otro no tiem, savukārt attiecībā uz pirmo tās pašas regulas 69. pantā šāda iespēja ir pieļauta tikai īpašā gadījumā, kas neattiecas uz pamata prāvu.

14 Minētā tiesa uzskata, ka pamata prāvā aplūkotajam pabalstam piemīt abu šo pabalstu īpašības. No vienas puses, to izmaksā no apdrošināšanas bezdarba gadījumam līdzekļiem un tā saņemšanas nosacījumi ir saņēmēja bezdarbnieka statuss un apdrošināšanas bezdarba gadījumam stāžs. No otras puses, šis pabalsts pieskaitāms obligātās pensijas vai nelaimes gadījumu apdrošināšanas pabalstiem un tā piešķiršana nav

pakārtota nosacījumam par to, lai pieprasītājs būtu darbspējīgs, gatavs un vēlētos stāties darba tiesiskajās attiecībās. Abu šo pēdējo aspektu ziņā pamata prāva atšķiras no tās, kurā pasludināts 1993. gada 2. augusta spriedums lietā C-66/92 *Acciardi* (*Recueil*, I-4567. lpp.), kurā Tiesa nosprieda, ka daļēji darbnespējīgiem bezdarbniekiem paredzētais pabalsts, kas pieskaitāms palīdzībai bezdarba gadījumā, ir uzskatāms par "bezdarbnieka pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

15 Ja pamata prāvā aplūkoto pabalstu būtu jāuzskata par "bezdarbnieka pabalstu" šīs tiesību normas izpratnē, pēc iesniedzējtiesas domām rastos jautājums par to, vai tiesību uz pabalstu apturēšana sakarā ar uzturēšanos ārvalstīs ir saderīga ar EKL 39. pantu, it īpaši ņemot vērā to, ka atšķirībā no Regulas Nr. 1408/71 69. pantā noteiktā gadījuma *Arbeitsmarktservice* neveic nekādu pārbaudi attiecībā uz vēlmi stāties darba tiesiskajās attiecībās Austrijā vai kādā citā dalībvalstī.

16 Šajos apstākļos *Verwaltungsgerichtshof* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālos jautājumus:

"1) Vai bezdarbniekiem, kas iesnieguši pieteikumu, lai viņiem tiktu piešķirts pabalsts no obligātās pensijas vai nelaimes gadījumu apdrošināšanas līdzekļiem darbspēju samazinājuma vai darbnespējas dēļ, līdz pieteikuma izlemšanai izmaksātais minētā pabalsta naudas avanss, kas vēlāk tiek atskaitīts no šī pabalsta un kura saņemšanai turklāt ir jābūt izpildītiem tādiem nosacījumiem, ka personai ir jābūt bezdarbniekam un ar noteiktu apdrošināšanas stāžu, bet ne citiem bezdarbnieka pabalsta saņemšanai raksturīgajiem nosacījumiem — par darbspēju, gatavību un vēlmi stāties darba tiesiskajās attiecībās —, un kas turklāt tiek piešķirts tikai tad, ja ir paredzams, ka, ņemot vērā konkrētos apstākļus, pabalsts tiks piešķirts no obligātās pensijas vai nelaimes gadījumu apdrošināšanas līdzekļiem, ir "bezdarbnieka pabalsts" [Regulas Nr. 1408/71] 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē vai arī "invaliditātes pabalsts" tās pašas regulas 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē?

2) Ja uz iepriekšējo jautājumu tiek atbildēts, ka iepriekš minētais pabalsts ir "bezdarbnieka pabalsts" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē:

Vai valsts tiesību norma, saskaņā ar kuru tiesības uz šādu pabalstu tiek apturētas, ja bezdarbnieks uzturas ārvalstīs (citā dalībvalstī), izņemot gadījumus, kad, pamatojoties tikai uz bezdarbnieka pieteikumu un pastāvot vērā ņemamiem apstākļiem, apturēšana tiek atlikta uz laiku līdz trim mēnešiem, ir pretrunā EKL 39. pantam?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

17 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot tāda pabalsta kā pamata prāvā aplūkotais raksturu. Tā būtībā vaicā, vai šāds pabalsts uzskatāms par "invaliditātes pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta izpratnē vai par "bezdarbnieka pabalstu" šā paša panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

18 Jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta b) un g) apakšpunktu minētā regula attiecas uz tiesību aktiem, kuri skar tādas sociālā nodrošinājuma jomas kā invaliditātes pabalsti, tostarp pabalsti, kuru uzdevums ir saglabāt vai uzlabot darbspēju, un bezdarbnieka pabalsti.

19 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai pabalstu var uzskatīt par sociālā nodrošinājuma pabalstu, ja tas saņēmējiem tiek piešķirts, individuāli un diskrecionāri neizvērtējot personiskās vajadzības, pamatojoties uz likumā noteiktu situāciju, un ja tas attiecas uz kādu no riskiem, kas īpaši norādīti Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punktā (skat. it īpaši 2006. gada 21. februāra spriedumu lietā C-286/03 *Hosse*, Krājums, I-1771. lpp., 37. punkts, un 2007. gada 18. decembra spriedumu apvienotajās lietās C-396/05, C-419/05 un C-450/05 *Habelt* u.c., Krājums, I-11895. lpp., 63. punkts).

20 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka tā tas ir pamata prāvā aplūkotā pabalsta gadījumā, jo tā piešķiršana ir atkarīga no objektīviem kritērijiem, kas ar likumu noteikti *AlVG* 23. pantā, un atbildīgās iestādes nav tiesīgas individuāli izvērtēt pieprasītāja vajadzības, un attiecīgais pabalsts paredzēts, lai sniegtu nodrošinājumu attiecīgi invaliditātes vai bezdarba riska iestāšanās gadījumā, kas paredzēts Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta b) un g) apakšpunktā.

21 Kas attiecas uz pamata prāvā aplūkotā pabalsta rakstura pareizu noteikšanu, no Tiesas judikatūras izriet, ka sociālā nodrošinājuma pabalstiem neatkarīgi no iezīmēm, kas raksturīgas katras valsts tiesību aktiem, jātiek uzskatītiem par tāda paša veida pabalstiem, ja to nolūks un mērķis, kā arī aprēķina bāze un piešķiršanas nosacījumi ir identiski. Savukārt iezīmes, kas ir tikai formālas, nevar tikt uzskatītas par pabalstu klasifikācijai būtiskiem kritērijiem (šajā ziņā skat. 1983. gada 5. jūlija spriedumu lietā 171/82 *Valentini*, *Recueil*, 2157. lpp., 13. punkts, un 2006. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-406/04 *De Cuyper*, Krājums, I-6947. lpp., 25. punkts).

22 Tas, vai tāds pabalsts kā pamata prāvā aplūkotais jāuzskata par "invaliditātes pabalstu" vai "bezdarbnieka pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta b) vai g) apakšpunkta izpratnē, noskaidrojams, ņemot vērā šos principus.

23 Pirmkārt, kas attiecas uz pamata prāvā aplūkotā pabalsta nolūku un mērķi, no *AlVG* 23. panta, it īpaši tā 1.–3. punkta, noteikumiem izriet, kā arī ģenerāladvokāts

būtībā savu secinājumu 58. un 59. punktā ir konstatējis, ka ar šo pabalstu darbnespējas pensijas pieprasītājam, kam nav darba vai ienākumu, ja apstākļi ļauj paredzēt, ka šī pensija tiks piešķirta, paredzēts nodrošināt finanšu līdzekļus, kas viņam ļautu apmierināt savas vajadzības līdz brīdim, kad tiek pieņemts galīgs lēmums par viņa lūgumu, proti, laika posmā, kurā pastāv nenoteiktība par attiecīgā pieprasītāja gatavību atgriezties darbā.

24 Kā savos apsvērumos ir norādījusi Vācijas valdība, ar pamata prāvā aplūkoto pabalstu tādējādi ir paredzēts ļaut darbnespējas pensijas pieprasītājam šajā nenoteiktības laikā palikt darba tirgū, lai novērstu to, ka darbnespējas pensijas pieteikuma noraidīšanas gadījumā viņam vēlāk tiktu apgrūtināta piekļuve [šim tirgum].

25 No tā izriet, ka — gluži tāpat kā ar ikvienu bezdarbnieka pabalstu — ar pamata prāvā aplūkoto pabalstu, kuru arī maksā par apdrošināšanu bezdarba gadījumam atbildīgās iestādes, galvenokārt ir paredzēts aizstāt bezdarba dēļ negūto darba samaksu, lai nodrošinātu bez darba esoša darba ņēmēja uzturēšanu (skat. 1992. gada 8. jūlija spriedumu lietā C-102/91 *Knoch*, *Recueil*, I-4341. lpp., 44. un 45. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Acciardi*, 16. un 17. punkts, kā arī 1997. gada 27. novembra spriedumu lietā C-57/96 *Meints*, *Recueil*, I-6689. lpp., 27. punkts). Ja darbnespējas pensija netiek piešķirta, strīdīgais pabalsts saskaņā ar *AlVG* 23. panta 7. punktu tiek uzskatīts par bezdarbnieka pabalstu laikā un summā, kādā tas tiek piešķirts.

26 Pamata prāvā aplūkotā pabalsta piešķiršana, protams, ir saistīta arī ar darbnespējas pensijas pieprasījumu, un gadījumā, ja šī pensija tiek vēlāk piešķirta, par darbnespējas pensiju atbildīgajām iestādēm minētā pabalsta formā izmaksātās summas jāatmaksā par apdrošināšanu bezdarba gadījumam atbildīgajām iestādēm.

27 Tomēr, kā norādījusi Austrijas valdība, jākonstatē, ka, lai piešķirtu pamata prāvā aplūkoto pabalstu, tiesībām uz šādu darbnespējas pensiju saskaņā ar *AlVG* 23. panta

2. punkta 2) apakšpunktu jābūt iespējamām, turpretim algota darba neesamībai jābūt konstatētai, jo šā pabalsta piešķiršanas obligāts nosacījums ir bezdarbs.

28 No tā it īpaši izriet, ka gadījumā, ja pamata prāvā aplūkotā pabalsta saņēmējs sāk strādāt algotu darbu, viņš zaudē tiesības uz šo pabalstu. Tiesa jau ir nospriedusi, ka pabalsts, kas piešķirts darba zaudēšanas riska iestāšanās rezultātā, bet vairs nav jāmaksā tāpēc, ka šī situācija ir beigusies, attiecīgajai personai strādājot algotu darbu, ir uzskatāms par bezdarbnieka pabalstu (iepriekš minētais spriedums lietā *De Cuyper*, 27. punkts).

29 Turklāt attiecībā uz pamata prāvā aplūkotā pabalsta aprēķina bāzi konstatējams, ka tā apmēru saskaņā ar *AlVG* 23. panta 4. punktu nosaka tāpat kā bezdarbnieka pabalsta gadījumā. Šajā tiesību normā patiešām noteikts, ka šā pabalsta apmērs nepārsniedz pieprasītās darbnespējas pensijas summu. Tomēr, kā norādījusi Vācijas valdība, ar šo ierobežojumu vienīgi paredzēts novērst to, ka darbnespējas pensijas piešķiršanas gadījumā saņēmējam būtu jāatmaksā pārmaksātais.

30 Visbeidzot, kas attiecas uz minētā pabalsta piešķiršanas nosacījumiem, jākonstatē, ka bez tam, ka uz to attiecināmie noteikumi ir paredzēti regulējumā par apdrošināšanu bezdarba gadījumam un šo pabalstu piešķir par apdrošināšanu bezdarba gadījumam atbildīgās iestādes, darbnespējas pensijas pieprasītājam ir jāizpilda tiesību iegūšanai uz bezdarbnieka pabalstiem izvirzītie nosacījumi par apdrošināšanas stāžu un pabalsta saņemšanas termiņa nepārsniegšanu.

31 Tādējādi, ja pamata prāvā aplūkotā pabalsta maksāšanas laikā zūd tiesības saņemt bezdarbnieka pabalstu, tiesības uz to katrā ziņā izbeidzas tajā pašā brīdī, pat ja nav galīga lēmuma jautājumā par darbnespējas pensijas pieprasījumu.

32 Petersens un Spānijas valdība tomēr norāda, ka, lai piešķirtu pamata prāvā aplūkoto pabalstu, atšķirībā no prasībām, kas valsts tiesību aktos izvirzītas bezdarbnieka pabalsta saņemšanas tiesību iegūšanai, nav noteikts, ka pieprasītājam jāapliecina gatavība un vēlme strādāt, nedz tas, ka viņam būtu jābūt pieejamam darba tirgū.

33 Tomēr, lai arī šīs prasības patiešām var būt bezdarbnieka pabalsta piešķiršanas nosacījumu būtiska pazīme (šajā sakarā skat. 1982. gada 23. marta spriedumu lietā 79/81 *Baccini*, *Recueil*, 1063. lpp., 15. un 16. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Acciardi*, 16. un 17. punkts; 1996. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-25/95 *Otte*, *Recueil*, I-3745. lpp., 36. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *De Cuyper*, 27. punkts), atbrīvojums no pienākuma tās izpildīt konkrētā gadījumā pats par sevi nevar ietekmēt pamata prāvā aplūkotā pabalsta pašu būtību.

34 Šajā gadījumā ar šādu atbrīvojumu vienīgi paredzēts pielāgot šā pabalsta piešķiršanas nosacījumus darbnespējas pensijas pieprasītāja situācijai, jo jautājums par viņa darbspēju un pieejamību līdz galīga lēmuma pieņemšanai par to patiešām nav skaidrs (skat. pēc analoģijas spriedumu lietā *De Cuyper*, 30. un 34. punkts).

35 Šajos apstākļos nākas konstatēt, ka gan no pamata prāvā aplūkotā pabalsta nolūka un mērķa, gan no tā aprēķina bāzes un piešķiršanas nosacījumiem izriet, ka, lai arī tas ir saistīts ar darbnespējas pensijas pieprasījumu, attiecīgais pabalsts tieši attiecas uz Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunktā paredzēto bezdarba risku.

36 Tādēļ uz pirmo jautājumu jāatbild, nosakot, ka tāds pabalsts kā pamata prāvā aplūkotais uzskatāms par "bezdarbnieka pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē.

Par otro jautājumu

37 Ar otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai EKL 39. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz dalībvalstij tāda pabalsta kā pamata prāvā aplūkotais, kurš uzskatāms par "bezdarbnieka pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, piešķiršanu pakārtot nosacījumam par to, lai saņēmēju dzīvesvieta atrastos attiecīgās valsts teritorijā, un tādējādi aizliegt šāda pabalsta eksportējamību uz citu dalībvalsti.

38 Vispirms jānorāda, ka Regulas Nr. 1408/71 10. panta 1. punktā, kurā noteikts, ka, "izņemot gadījumus, kad [attiecīgajā] regulā paredzēts citādi", attiecībā uz tajā uzskaitītajiem pabalstiem atceļami nosacījumi par dzīvesvietu, īpaši minēts invaliditātes pabalsts, kurš tādējādi principā ir eksportējams uz citu dalībvalsti (skat. 1997. gada 4. novembra spriedumu lietā C-20/96 *Snares*, *Recueil*, I-6057. lpp., 40. punkts), turpretim bezdarbnieka pabalsts tajā nav minēts. Tādējādi šī tiesību norma neaizliedz dalībvalsts tiesību aktos šāda pabalsta saņemšanu pakārtot nosacījumam par dzīvesvietu attiecīgās valsts teritorijā (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *De Cuyper*, 37. punkts).

39 Tomēr šajā sakarā Regulā Nr. 1408/71 paredzēti divi gadījumi, kad kompetentajai dalībvalstij jāļauj bezdarbnieka pabalsta saņēmējiem dzīvot citas dalībvalsts teritorijā, saglabājot viņu tiesības uz šo pabalstu. Pirmais no tiem ir minētās regulas 69. pantā noteiktais gadījums, kad tiesības uz bezdarbnieka pabalstu ļauts saglabāt bezdarbniekam, kas dodas uz citu dalībvalsti, kura nav kompetentā valsts, "lai tur meklētu darbu". Otrais ir minētās regulas 71. pantā paredzētā situācija, kurā atrodas bezdarbnieki, kas savas pēdējās nodarbinātības laikā dzīvoja citā dalībvalstī, kura nav kompetentā valsts (iepriekš minētais spriedums lietā *De Cuyper*, 38. punkts).

40 Taču no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu skaidri izriet un turklāt nav arī apstrīdēts, ka situācija, kurā atrodas Petersens, nav paredzēta nevienā no šiem pantiem

un tādēļ Regulā Nr. 1408/71 nav noteikumu, kuros tiktu regulēti tādi gadījumi kā pamata prāvā aplūkotais.

41 Šajā ziņā tomēr jāatgādina, ka ar Regulu Nr. 1408/71 nav nodibināta kopēja sociālā nodrošinājuma sistēma, bet gan tiek ļauts pastāvēt dažādām valstu sistēmām un vienīgi paredzēts tās koordinēt (1988. gada 5. jūlija spriedums lietā 21/87 *Borowitz*, *Recueil*, 3715. lpp., 23. punkts, un 2008. gada 3. aprīļa spriedums lietā C-331/06 *Chuck*, Krājums, I-1957. lpp., 27. punkts).

42 Lai arī, šai jomai neesot saskaņotai Kopienu līmenī, dalībvalstis tādējādi saglabā kompetenci savas sociālā nodrošinājuma sistēmas organizēšanā, tām, izmantojot šīs pilnvaras, tomēr ir jāievēro Kopienu tiesības un it īpaši EK līguma tiesību normas par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos (šajā sakarā skat. 2000. gada 23. novembra spriedumu lietā C-135/99 *Elsen*, *Recueil*, I-10409. lpp., 33. punkts, un 2005. gada 7. jūlija spriedumu lietā C-227/03 *van Pommeren-Bourgondiën*, Krājums, I-6101. lpp., 39. punkts).

43 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 39.–42. panta mērķis netiks sasniegts, ja pārvietošanās brīvības tiesību izmantošanas dēļ darba ņēmējiem būtu jāzaudē sociālā nodrošinājuma priekšrocības, kas tiem ir garantētas dalībvalsts tiesību aktos, īpaši, ja šīs priekšrocības ir pretizpildījums viņu veiktām iemaksām. Šādas sekas faktiski varētu atturēt Kopienas darba ņēmēju no pārvietošanās brīvības tiesību izmantošanas un tādējādi ierobežot šo brīvību (šajā sakarā skat. 1991. gada 4. oktobra spriedumu lietā C-349/87 *Paraschi*, *Recueil*, I-4501. lpp., 22. punkts; 2001. gada 8. marta spriedumu lietā C-215/99 *Jauch*, *Recueil*, I-1901. lpp., 20. punkts, un iepriekš minēto spriedumu lietā *Hosse*, 24. punkts).

44 No tā izriet, ka pretēji Austrijas un Vācijas valdību apgalvotajam ir jāpārbauda, vai tiesiskais regulējums, ko piemēro tādam pabalstam kā pamata prāvā aplūkotais, ir saderīgs ar EKL 39. panta noteikumiem.

45 Šajā sakarā jāatgādina pastāvīgajā judikatūrā noteiktais, ka jēdziens "darba ņēmējs" EKL 39. panta izpratnē ir Kopienu vispārīgi piemērojams jēdziens un tas nav jāinterpretē sašaurināti. Visas personas, kas veic reālas un faktiskas darbības, izņemot tik nebūtiskas darbības, ka tās tiešām var uzskatīt par visnotaļ ierobežotām un palīgdarbībām, ir jāuzskata par "darba ņēmējiem". Saskaņā ar šo judikatūru darba tiesisko attiecību būtiska pazīme ir tā, ka persona noteiktu laika posmu sniedz pakalpojumus citai personai tās vadībā, par to saņemot atlīdzību (skat. it īpaši 1986. gada 3. jūlija spriedumu lietā 66/85 *Lawrie-Blum*, *Recueil*, 2121. lpp., 16. un 17. punkts; 2004. gada 7. septembra spriedumu lietā C-456/02 *Trojani*, Krājums, I-7573. lpp., 15. punkts, kā arī 2005. gada 17. marta spriedumu lietā C-109/04 *Kranemann*, Krājums, I-2421. lpp., 12. punkts).

46 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka pirms pamata prāvu izraisījušajiem notikumiem Petersens strādāja algotu darbu dalībvalstī un ka tādēļ viņš toreiz bija "darba ņēmējs" EKL 39. panta izpratnē. Dalībvalsts valstspiederīgais, kas kā Petersens ir atstājis savu izcelsmes valsti, lai strādātu algotu darbu citā dalībvalstī, ir jāuzskata par personu, kas izmantojusi EKL 39. pantā paredzētās darba ņēmēja tiesības uz brīvu pārvietošanos.

47 Šo konstatējumu neliek apšaubīt apstāklis, ka pēc tam, kad kompetentās iestādes Petersenam bija piešķīrušas pamata prāvā aplūkoto pabalstu, brīdī, kad viņš vēlāk pārcēlās uz dzīvi savā izcelsmes valstī, viņš bija bezdarbnieks un darbnespējas pensijas pieprasītājs.

48 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai noteiktas ar darba ņēmēja statusu saistītas tiesības tiek garantētas migrējošiem darba ņēmējiem, pat ja viņi vairs nav iesaistīti darba tiesiskajās attiecībās (šajā sakarā skat. 1988. gada 21. jūnija spriedumu lietā 39/86 *Lair*, *Recueil*, 3161. lpp., 36. punkts; 1998. gada 12. maija spriedumu lietā C-85/96 *Martínez Sala*, *Recueil*, I-2691. lpp., 32. punkts; 1998. gada 24. septembra spriedumu lietā C-35/97 Komisija/Francija, *Recueil*, I-5325. lpp., 41. punkts; 2003. gada 6. novembra spriedumu lietā C-413/01 *Ninni-Orasche*, *Recueil*, I-13187. lpp., 34. punkts, un 2004. gada 23. marta spriedumu lietā C-138/02 *Collins*, *Recueil*, I-2703. lpp., 27. punkts).

49 Tā tas ir gadījumā ar pabalstiem, kuru piešķiršana ir atkarīga no tā, vai agrāk pastāvējušas darba tiesiskās attiecības, kas beigušās un ir cieši saistītas ar saņēmēju objektīvo atrašanos darba ņēmēja statusā (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Meints*, 41. punkts, un 2001. gada 31. maija spriedumu lietā C-43/99 *Leclere* un *Deaconescu*, *Recueil*, I-4265. lpp., 57. punkts).

50 Tādā situācijā, kāda ir pamata prāvā, kad ar attiecīgo pabalstu paredzēts nodrošināt ienākumus bez darba esošam darbnespējas pensijas pieprasītājam, kurš ir strādājis algotu darbu attiecīgajā dalībvalstī, jākonstatē, ka tāds pabalsts, būdams, kā savu secinājumu 72. punktā norāda arī ģenerāladvokāts, vienlīdz saistīts gan ar bezdarba, gan ar invaliditātes risku, tieši izriet no darba tiesiskajām attiecībām EKL 39. panta izpratnē.

51 No tā izriet, ka kādas dalībvalsts valstspiederīgais, kurš atrodas tādā situācijā kā Petersens, strīdīgā pabalsta piešķiršanas mērķiem ir uzskatāms par saglabājušu "darba ņēmēja" statusu EKL 39. panta izpratnē un tādēļ šāds valstspiederīgais ietilpst minētā panta piemērošanas jomā.

52 Tādēļ jāpārbauda, vai tāds nosacījums par dzīvesvietu, kāds izvirzīts pamata prāvā aplūkotā pabalsta piešķiršanai, ir darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojums EKL 39. panta izpratnē.

53 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai EKL 39. panta 2. punktā noteiktais vienlīdzīgas attieksmes princips aizliedz ne vien atklātu diskrimināciju pilsonības dēļ, bet arī jebkādu slēptu diskrimināciju, kas, piemērojot citus atšķirības kritērijus, faktiski rada to pašu rezultātu (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Meints*, 44. punkts; 2007. gada 18. jūlija spriedumus lietā C-212/05 *Hartmann*, Krājums, I-6303. lpp., 29. punkts, un lietā C-213/05 *Geven*, Krājums, I-6347. lpp., 18. punkts).

54 Ja vien valsts tiesību norma nav objektīvi pamatota un samērīga ar sasniedzamo mērķi, tā ir atzīstama par netieši diskriminējošu, ja tā pēc savas būtības var vairāk ietekmēt migrējošos darba ņēmējus nekā pašmāju darba ņēmējus un tādējādi draud nostādīt nelabvēlīgākā stāvoklī īpaši pirmos (iepriekš minētie spriedumi lietā *Meints*, 44. punkts; lietā *Hartmann*, 30. punkts, un lietā *Geven*, 19. punkts).

55 Tā tas ir tāda nosacījuma par dzīvesvietu gadījumā kā pamata prāvā aplūkotā pabalsta piešķiršanai izvirzītais, kuru ir vieglāk izpildīt pašmāju nekā citu dalībvalstu darba ņēmējiem, jo tieši šie pēdējie darba ņēmēji ir tie, kas it īpaši bezdarba vai invaliditātes gadījumā sliecas atstāt valsti, kurā tie agrāk strādājuši, lai atgrieztos savā izcelsmes valstī (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Paraschi*, 24. punkts, un 2002. gada 18. aprīļa spriedumu lietā C-290/00 *Duchon*, *Recueil*, I-3567. lpp., 38. punkts).

56 Jāatzīmē, ka Austrijas valdība nav centusies paskaidrot mērķi, kādam kalpo pamata prāvā esošā pabalsta piešķiršanai valsts tiesiskajā regulējumā izvirzītais nosacījums par dzīvesvietu, un tādējādi nav norādījusi nevienu apstākli, kas pamatotu minētā nosacījuma atbilstību primārajiem vispārējo interešu apsvērumiem, kas aizsargāti EKL 39. pantā.

57 Tomēr, lai iesniedzējtiesai sniegtu pilnīgu atbildi, jānorāda, ka, lai arī sociālā nodrošinājuma sistēmas finansiālā līdzsvara nopietna apdraudējuma risks var būt primāru vispārējo interešu apsvērums (skat. it īpaši 1998. gada 28. aprīļa spriedumu lietā C-158/96 *Kohll*, *Recueil*, I-1931. lpp., 41. punkts, un 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-208/05 *ITC*, Krājums, I-181. lpp., 43. punkts), šādu risku būtu grūti konstatēt, jo, kā savu secinājumu 81. punktā būtībā norādījis ģenerāladvokāts, atbildīgās iestādes, piešķirdamas pamata prāvā aplūkoto pabalstu darbnespējas pensijas pieprasītājiem, kuri pieteikuma iesniegšanas laikā dzīvo to valsts teritorijā, nepārprotami ir apliecinājušas savu spēju uzņemties to finansiālo nastu līdz galīga lēmuma pieņemšanai šajā jautājumā.

58 Turklāt jānorāda, ka pamata prāvā aplūkotais nosacījums par dzīvesvietu šķiet nesamērīgs, jo tas tiek izvirzīts sociālā nodrošinājuma pabalstam, kuru kā pamata prāvā aplūkoto paredzēts piešķirt darbnespējas pensijas pieprasītājiem noteiktu laiku, kas atbilstoši Austrijas valdības apgalvotajam caurmērā nepārsniedz trīs līdz četrus mēnešus un kura laikā līdz galīga lēmuma pieņemšanai par šādas pensijas piešķiršanu netiek pieprasīta nedz gatavība un vēlme strādāt, nedz tas, lai viņi būtu pieejami darba tirgū (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Collins*, 68. un 69. punkts).

59 Ja šā gaidīšanas perioda beigās darbnespējas pensija tiek piešķirta, attiecīgās dalībvalsts atbildīgajām iestādēm, kurām no tās jāatskaita summas, kas samaksātas pamata prāvā aplūkotā pabalsta formā, saskaņā ar Regulas Nr. 1408/71 10. panta 1. punktu minētā pensija katrā ziņā jāmaksā pat tad, ja saņēmēja dzīvesvieta tiek pārcelta uz citu dalībvalsti.

60 Turpretim, ja minētā perioda noslēgumā darbnespējas pensija netiek piešķirta un šādā gadījumā attiecīgais pabalsts apmēra un ilguma ziņā attiecināms uz bezdarbnieka pabalsta saņemšanas tiesībām, minētās dalībvalsts atbildīgajām iestādēm vairs nav pienākuma maksāt šo pabalstu attiecīgajam saņēmējam, ja vien viņš nepierāda, ka ir izpildījis Regulas Nr. 1408/71 69. pantā izvirzītos nosacījumus, lai saglabātu tiesības uz to kā darba ņēmējs, kas meklē darbu citā dalībvalstī, un tas nozīmē, ka viņam ir jāatbilst visiem nosacījumiem, kas izcelsmes vietas dalībvalsts tiesībās izvirzīti, lai iegūtu tiesības uz bezdarbnieka pabalstu.

61 Turklāt pamata prāvā aplūkotais nosacījums par dzīvesvietu šķiet nesamērīgs arī tāpēc, ka no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka laikā, kamēr tiek gaidīts lēmums par darbnespējas pensijas pieprasījumu, attiecībā uz pamata prāvā aplūkotā pabalsta pieprasītājiem, gluži tāpat kā bezdarbniekiem, kas meklē darbu citā dalībvalstī, kuru gadījumā piemērojams Regulas Nr. 1408/71 69. pants (1979. gada 20. marta spriedums lietā 139/78 *Coccioli*, *Recueil*, 991. lpp., 7. punkts), attiecīgās dalībvalsts nodarbinātības dienests neveic nekādu īpašu uzraudzību, jo viņi ir atbrīvoti no pienākumiem attiecībā uz darbspēju un vēlmi strādāt, kā arī pieejamību darba tirgū.

62 Pat ja šāda uzraudzība būtu bijusi paredzēta, tik un tā būtu jāpārbauda, vai nebūtu pietiekami saņēmēju uzaicināt ierasties attiecīgajā dalībvalstī, lai izietu šādu pārbaudi, vajadzības gadījumā paredzot iespēju apturēt pabalsta izmaksu minētā pabalsta saņēmēja nepamatota atteikuma gadījumā (šajā sakarā skat. 2008. gada 22. maija spriedumu lietā C-499/06 *Nerkowska*, Krājums, I-3993. lpp., 45. punkts).

63 No iepriekš izklāstītā izriet, ka saistībā ar tāda pabalsta kā pamata prāvā aplūkotais piešķiršanu izvirzīts nosacījums par dzīvesvietu uzskatāms par nesaderīgu ar EKL 39. pantu, jo Tiesai iesniegtajos lietas materiālos nav norādīts neviens to objektīvi pamatojošs faktors.

64 Tādēļ uz otro jautājumu jāatbild, ka EKL 39. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz dalībvalstij tāda pabalsta kā pamata prāvā aplūkotais, kurš uzskatāms par "bezdarbnieka pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, piešķiršanu pakārtot nosacījumam par to, lai saņēmēju dzīvesvieta atrastos attiecīgās valsts teritorijā, tiktāl, ciktāl tā nav norādījusi nevienu faktoru, kas pierādītu, ka šāds nosacījums ir objektīvi pamatots un samērīgs.

Par tiesāšanās izdevumiem

65 Attiecībā uz pamata lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) tāds pabalsts kā pamata prāvā aplūkotais uzskatāms par "bezdarbnieka pabalstu" Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulas (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu [darba ņēmējiem, pašnodarbinātām personām] un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97, 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē;

2) EKL 39. pants jāinterpretē tādējādi, ka tas liedz dalībvalstij tāda pabalsta kā pamata prāvā aplūkotais, kurš uzskatāms par "bezdarbnieka pabalstu" Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta g) apakšpunkta izpratnē, piešķiršanu pakārtot nosacījumam par to, lai saņēmēju dzīvesvieta atrastos attiecīgās valsts teritorijā, tiktāl, ciktāl tā nav norādījusi nevienu faktoru, kas pierādītu, ka šāds nosacījums ir objektīvi pamatots un samērīgs.

[Paraksti]